

Een tong van goud en woorden van jade

een verhaal een monnik en de goden in de tempel

De tempel stond vol met beelden van goden. Het waren er wel een paar honderd. Zo stonden er de god van het vuur en die van het voedsel, die van de regen en van de droogte, die van de moeders en nog veel meer. Eigenlijk stond er voor alles wat je maar kon wensen een god.

Al die beelden stonden op stenen verhogingen. Sommige waren staande, andere waren zittende beelden. Er waren heel grote beelden bij, maar ook kleine. Er waren lachende, glimlachende, ernstig kijkende, bedroefde, kwaadkijkende en woedende goden. Heel veel van de goden hadden brandende of gedoofde kaarsen bij hun voeten staan. Of er stonden wierookstokjes. Die waren daar neergezet door mensen, die aan de godenbeelden om een gunst hadden gevraagd.

Naast de tempel, waar de goden stonden en zaten, lag een klooster. De monniken die daar woonden, zorgden er dagelijks voor dat de tempel schoon werd gemaakt. Ze vonden dat eigenlijk maar een vervelend werkje. Want het was niet zo maar een grote vloer die je kon aanvegen. Nee, iedere ochtend moest de vloer, maar ook de verhoging waar de goden op stonden geveegd worden. En dat laatste was knap lastig, want wie dat deed, moest het stof tussen de honderden voeten en duizenden tenen van de godenbeelden wegvegen. En dat moest natuurlijk met het nodige respect gebeuren.

Omdat het schoonmaken zo'n vervelend klusje was, werd het altijd opgedragen aan de jongste monnik.

In de tijd dat dit verhaal speelde heette de jongste monnik Chu Yuan-chang. Al wekenlang was hij 's ochtends bezig met het schoonmaken van de tempel. Toen kregen de andere monniken door dat hij dit werk vlugger deed dan zij zelf vroeger gedaan hadden. Met elkaar spraken ze er lang over, hoe dat nu mogelijk was. Uiteindelijk besloten ze eens na te gaan hoe Chu Yuan-chang dat klaarspeelde.

Enkele monniken verstopten zich bij de tempel. Ze zagen Chu Yuan-chang met zijn bezem binnenkomen. Voordat hij begon te vegen, vroeg hij de goden: 'Willen jullie, alsjeblieft allemaal naar beneden komen?'

En de goden, die allemaal een beetje stijf waren van het lange zitten of staan, klommen één voor één van de verhoging. Toen deze vrij was, veegde Chu Yuan-chang de verhoging in een keer schoon. Daarna zei hij: 'Jullie kunnen allemaal je plaatsen weer innemen'. En de goden klauterden allemaal weer op het platform. Sommigen hielpen elkaar daarbij. Na een paar minuten stonden en zaten ze allemaal weer op hun plaats. Daarna veegde de jonge monnik de vloer.

Toen kwamen de monniken die dit allemaal met verbazing hadden gezien, uit hun schuilplaatsen tevoorschijn. Ze brachten eer aan Chu Yuan-chang, want ze wisten nu dat hij een tong van goud en woorden van jade moest hebben. Want alleen zo'n tong en zulke woorden kunnen goden doen bewegen, hadden de oude meesters hen verteld.

De monniken waren er van overtuigd dat Chu Yuan-chang een groot man moest zijn. En daarin hadden ze gelijk, want later werd hij keizer van China en vestigde de Ming-dynastie.